

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **G. M. G.,** zastoupená JUDr. Pavlem Procházkou, advokátem se sídlem Palackého 202, Frýdek - Místek, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice a ústav pro výkon zabezpečovací detence Opava,** Krnovská 68, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2011, č. j. 22 A 76/2011 - 5,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 12. 5. 2011 byl Krajskému soudu v Ostravě doručen návrh žalobkyně ze dne 9. 5. 2011, označený jako „*Správní žaloba proti rozhodnutí vychovatele odd. ostrahy, Mgr. I. S., podat návrh na kázeňské potrestání žalobkyně*".

Ve svém podání žalobkyně poukazuje na to, že Mgr. I. S. podal návrh na její kázeňské potrestání, který posléze dne 21. 3. 2011 posuzovala speciální pedagožka Mgr. M. H., jež se rozhodla kázeňský přestupek žalobkyně řešit výchovným pohovorem na místo toho, aby návrh zamítla. K tomu žalobkyně uvádí, že návrh na kázeňské potrestání byl v daném případě podán zcela účelově a bez jakéhokoli důvodu, neboť

žalobkyně se kázeňsky neprovinila; byl to naopak Mgr. I. S., který při kontrole korespondence zneužil své zákonné pravomoci. Žalobkyně dále podotýká, že žaloba nesměřuje proti návrhu samotnému, nýbrž proti rozhodnutí Mgr. I. S. návrh sepsat a podat, přičemž takový úkon lze dle jejího názoru kvalifikovat jako rozhodnutí správního orgánu, neboť již učiněním tohoto úkonu žalobkyni vznikla újma, když tento úkon byl jedním z hlavních důvodů zamítnutí návrhu na podmíněné propuštění žalobkyně z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobkyně v žalobě dále konstatuje, že proti rozhodnutí správního orgánu je osoba, jíž se takové rozhodnutí dotýká, oprávněna podat žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Konečně žalobkyně uvádí, že svou žalobu dále doplní prostřednictvím svého zástupce.

Ve zmiňovaném podání ze dne 9. 5. 2011 žalobkyně zároveň navrhla, aby ji soud osvobodil od soudních poplatků a aby jí ustanovil zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ostravě uvedené podání žalobkyně posoudil jako žalobu proti rozhodnutí žalované (vychovatele věznice Mgr. I. S.) podat návrh na kázeňské potrestání žalobkyně a tuto žalobu prvním výrokem usnesení ze dne 16. 6. 2011, č. j. 22 A 76/2011 - 5, odmítl. Druhým výrokem krajský soud žalobkyni nepřiznal osvobození od soudních poplatků a konečně třetím výrokem zamítl její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů.

V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že návrh na uložení kázeňského potrestání není výsledkem rozhodování o právu či povinnosti žalobkyně jako odsouzené v oblasti veřejné správy, když tímto úkonem nebylo zasaženo do jejích hmotných veřejných subjektivních práv; krajský soud zdůraznil, že v daném případě žalobkyně napadla pouze návrh na kázeňské potrestání, nikoliv rozhodnutí, jímž by byly žalobkyni založeny, měněny, rušeny či závazně určeny práva a povinnosti ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k uvedenému tedy krajský soud předmětnou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřípustnou, jelikož směřovala proti úkonu žalované, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. K návrhu žalobkyně na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů krajský soud uvedl, že vzhledem k uvedeným důvodům pro odmítnutí žaloby tento návrh zjevně nemohl být úspěšný. Žalobkyně tedy dle krajského soudu nenaplnila předpoklady pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s.; jednou ze zákonných podmínek pro ustanovení zástupce soudem pak je v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. to, že u navrhovatele jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků.

Uvedené usnesení krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností. Stěžovatelka obecně namítá, že usnesení krajského soudu, jímž odmítl její žalobu proti „faktickému rozhodnutí" žalované, je nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť žalobou napadený úkon žalované je rozhodnutím správního orgánu, a tudíž je aktem ve správním soudnictví přezkoumatelným. Stěžovatelka zároveň soud žádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Usnesením ze dne 13. 10. 2011, č. j. 22 A 76/2011 - 17, Krajský soud v Ostravě osvobodil stěžovatelku od soudních poplatků; zároveň zamítl její žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť do spisu bylo doloženo sdělení JUDr. Pavla Procházky, advokáta, ze dne 5. 9. 2011, z něhož vyplývá, že v dané věci byl rozhodnutím České advokátní komory podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, určen stěžovatelce k poskytnutí právních služeb. Uvedený advokát zároveň soudu doložil též příslušnou plnou moc ze dne 31. 8. 2011, kterou jej stěžovatelka zmocnila, aby ji v předmětném řízení zastupoval.

V uvedeném podání ze dne 5. 9. 2011 pak zástupce stěžovatelky doplnil předmětnou kasační stížnost, přičemž setrval na názoru, že žalobou napadený správní akt je přezkoumatelný ve správním soudnictví. Zároveň zástupce stěžovatelky navrhl připojit k soudnímu spisu zdejšího soudu vedenému v dané věci spis Okresního soudu v Opavě vedený pod sp. zn. 5 Pp 34/2011 a dále spis Krajského soudu v Ostravě vedený pod sp. zn. 1 To 177/2011, z nichž má dle tvrzení zástupce stěžovatelky vyplývat, že právě žalobou napadené „rozhodnutí“ bylo hlavním důvodem, proč byl zamítnut návrh na podmíněné propuštění stěžovatelky z výkonu trestu odnětí svobody.

Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanované lhůtě nevyjádřila. K výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2012, č. j. 5 As 78/2012 - 18, nicméně předložila soudu kopii příslušného Záznamu o kázeňském přestupku, a to spolu s písemným sdělením ze dne 28. 2. 2012, v němž uvádí, že vychovatel oddělení odsouzených zařazených v kategorii ostraha zpracoval dne 1. 3. 2011 záznam o kázeňském přestupku stěžovatelky, která se chovala nevhodně. Předmětný záznam posléze řešila speciální pedagožka výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu.

Z předložené kopie Záznamu o kázeňském přestupku vyplývá, že dne 1. 3. 2011 vychovatel oddělení odsouzených, Mgr. I. S., zaznamenal chování stěžovatelky při kontrole její korespondence, kterým se měla dopustit kázeňského přestupku; popis skutku přitom písemně potvrdila Mgr. S. J., která incidentu přihlížela. Ještě téhož dne se k uvedenému záznamu, resp. návrhu na kázeňské potrestání vyjádřila sama stěžovatelka, přičemž obsah jejího vyjádření je zachycen na téže listině. Z vyjádření stěžovatelky vyplývá, že postup Mgr. S. vůči její osobě považuje za šikanózní, přičemž podotýká, že si na jeho chování již opakovaně stěžovala. K vlastnímu incidentu stěžovatelka uvádí, že pouze slušně vychovatele upozornila, že při kontrole korespondence nepostupuje správně. Na předmětné listině je dále záznam speciální pedagožky Mgr. H. ze dne 21. 3. 2011, ve kterém uvádí, že v kázeňském řízení dospěla k závěru, že stěžovatelka se popsaného jednání dopustila, čímž porušila ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“). Dále ze záznamu vyplývá, že Mgr. H. řešila uvedený kázeňský přestupek stěžovatelky výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu, neboť vzhledem k účelu výkonu trestu a závažnosti spáchaného přestupku považovala takový způsob řešení za dostačující.

Nejvyššímu správnímu soudu bylo dále doručeno podání zástupce stěžovatelky ze dne 23. 2. 2012, kterým reaguje na přípis ze dne 14. 2. 2012, č. j. 5 As 78/2012 - 17, jímž zdejší soud stěžovatelce prostřednictvím jejího zástupce sdělil, v jakém obsazení bude soud

o její kasační stížnosti rozhodovat, a dále ji též poučil o tom, že pakliže má za to, že některý z jmenovaných soudců je z projednávání této věci vyloučen pro svůj poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, může jeho podjatost namítnout v propadné lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto vyrozumění.

Zástupce stěžovatelky ve zmíněném podání mimo jiné uvádí, že vzhledem k tomu, že mu není známo místo pobytu stěžovatelky po jejím propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a že se tedy stěžovatelka nemohla dozvědět o tom, kteří soudci Nejvyššího správního soudu budou v její věci rozhodovat, podává v zájmu ochrany práv stěžovatelky námitku podjatosti proti všem soudcům uvedeným ve zmíněném poučení a dále považuje stanovení týdenní propadné lhůty s počátkem od doručení zmíněného přípisu za rozhodnutí soudu, které je v rozporu s § 8 odst. 5 s. ř. s., neboť podle tohoto ustanovení lhůta pro uplatnění námitek podjatosti plyne ode dne, kdy se účastník řízení o podjatosti dozvěděl. Z tohoto důvodu tedy zástupce, jak dále uvádí, podal proti takovému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jménem stěžovatelky odvolání.

Přípisem ze dne 29. 5. 2012, č. j. 5 As 78/2012 – 24, Nejvyšší správní soud sdělil zástupci stěžovatelky místo jejího pobytu a stěžovatelku prostřednictvím jejího zástupce vyzval, aby soudu sdělila, zda za daných okolností trvá na uvedené námitce podjatosti. Podáním ze dne 14. 6. 2012 zástupce stěžovatelky soudu sdělil, že bere v zastoupení stěžovatelky námitku podjatosti zpět.

Pokud jde o „odvolání“ proti přípisu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2012, č. j. 5 As 78/2012 - 17, konstatuje zdejší soud, že na toto sdělení nelze nahlížet jako na rozhodnutí soudu, jímž se stanoví propadná lhůta k uplatnění námitek podjatosti soudců. Nejvyšší správní soud v uvedené písemnosti pouze stěžovatelku informoval o tom, v jakém složení bude zdejší soud o její kasační stížnosti rozhodovat, a zároveň ji poučil, že pakliže již v okamžiku, kdy se o složení senátu dozví, bude mít za to, že některý ze jmenovaných soudců je z projednávání této věci vyloučen pro svůj poměr k věci, k účastníkům, nebo k jejich zástupcům, může uplatnit námitku podjatosti takového soudce v zákonné lhůtě podle § 8 odst. 5 věty druhé s. ř. s. V takovém případě by pak taková lhůta přirozeně začala plynout od okamžiku, kdy byl stěžovatelce doručen přípis ze dne 14. 2. 2012, č. j. 5 As 78/2012 – 17, v němž byla informována, kteří soudci Nejvyššího správního soudu budou v dané věci rozhodovat. To samozřejmě nic nemění na skutečnosti, že pakliže by se stěžovatelka o důvodu podjatosti některého ze soudců dozvěděla později, mohla by taktéž uplatnit námitku podjatosti; v takovém případě by týdenní lhůta podle § 8 odst. 5 s. ř. s. počala běžet od okamžiku, kdy se stěžovatelka o podjatosti daného soudce dozvěděla. Lze jen pro úplnost dodat, že odvolání není opravným prostředkem ve správním soudnictví a že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, nikoliv tedy proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a tím méně proti úkonu Nejvyššího správního soudu, který za rozhodnutí nelze považovat. Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud „odvoláním“ stěžovatelky proti domnělému rozhodnutí tohoto soudu o stanovení propadné lhůty pro podání námitky podjatosti dále nezabýval.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od

doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Posléze Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatelka kasační stížností napadla usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS]. Nejvyšší správní soud se tedy nebude moci zabývat věcí samou, tj. nebude se zabývat otázkou zákonnosti žalobou napadeného správního aktu žalované. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení bude toliko otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl po té, co dospěl k závěru, že žaloba směřovala proti úkonu žalované, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučen, neboť není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

V daném případě stěžovatelka podáním ze dne 9. 5. 2011 napadla „rozhodnutí“ vychovatele oddělení ostrahy Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava, Mgr. I. S., sepsat a podat návrh na kázeňské potrestání stěžovatelky, přičemž uvedla, že takový úkon lze dle jejího názoru kvalifikovat jako rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť jím bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na to, že právě v důsledku žalobou napadeného „rozhodnutí“ nebylo vyhověno návrhu na její podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Krajský soud v Ostravě uvedené podání stěžovatelky posoudil jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. a tuto žalobu odmítl pro nepřípustnost, jelikož dospěl k závěru, že proti rozhodnutí správního orgánu nesměřovala.

Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení lze odsouzenému za kázeňský přestupek uložit kázeňský trest; kázeňský trest se neuloží, jestliže samotným projednáním kázeňského přestupku s odsouzeným lze dosáhnout sledovaného účelu.

Podle § 58 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 345/1999 Sb.“), se o kázeňském přestupku odsouzeného sepíše záznam na předepsaném tiskopisu. Ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a

okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Záznam o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu se po jeho vykonání založí do osobního spisu odsouzeného. Uložení kázeňského trestu, jeho druh a důvod uložení se zaznamená do osobní karty odsouzeného.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že již ze samotné žaloby je zjevné, že stěžovatelka napadá pouze postup vychovatele oddělení ostrahy, Mgr. I. S., spočívající v sepsání a podání návrhu na kázeňské potrestání stěžovatelky, nikoliv tedy samotný výsledek kázeňského řízení. Tomu pak odpovídá i obsah příslušného Záznamu o kázeňském přestupku, který v první řadě obsahuje zápis ze dne 1. 3. 2011 vyhotovený Mgr. I. S., v němž je popsáno chování stěžovatelky při kontrole korespondence, přičemž tento zápis by měl vypovídat o tom, za jakých okolností a jakým jednáním měla stěžovatelka kázeňský přestupek spáchat; Mgr. I. S. je zde přitom výslovně označen jako navrhovatel. Dále je na téže listině zápis ze dne 21. 3. 2011, který ovšem již nevyhotovil Mgr. S., nýbrž speciální pedagožka Mgr. M. H. Z obsahu tohoto druhého zápisu vyplývá, že záznam o kázeňském přestupku stěžovatelky ze dne 1. 3. 2011 posuzovala právě Mgr. M. H., přičemž v průběhu kázeňského řízení dospěla k závěru, že stěžovatelka se popsaného jednání dopustila, čímž porušila ustanovení § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a naplnila tak skutkovou podstatu kázeňského přestupku. Dále z listiny vyplývá, že Mgr. H. řešila uvedený kázeňský přestupek stěžovatelky výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu, neboť vzhledem k účelu výkonu trestu a závažnosti spáchaného přestupku považovala takový způsob řešení za dostačující.

Podle Nejvyššího správního soudu je tedy zřejmé, že stěžovatelka v posuzovaném případě žalobou napadla úkon Mgr. I. S. jako navrhovatele v kázeňském řízení, kterým ovšem nijak nemohla být zkrácena na svých právech, neboť takový úkon nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje její práva nebo povinnosti, když ze samotného záznamu ze dne 1. 3. 2011 pro stěžovatelku nevyplývají žádné právní důsledky.

Ke stížní námitce, podle které již v důsledku předmětného úkonu Mgr. I. S. měla vzniknout stěžovatelce újma, neboť tento úkon měl být jedním z hlavních důvodů zamítnutí návrhu na podmíněné propuštění žalobkyně z výkonu trestu odnětí svobody, Nejvyšší správní soud podotýká následující. Podle Nejvyššího správního soudu mohla případně mít vliv na následné rozhodování o stěžovatelce jako odsouzené teprve skutečnost, zda stěžovatelka v průběhu výkonu trestu odnětí svobody spáchala kázeňský přestupek, a zejména pak to, zda stěžovatelka byla v průběhu výkonu trestu kázeňsky trestána. V daném případě však závěr o tom, že se stěžovatelka popsaným jednáním dopustila kázeňského přestupku, vyplývá až z úkonu ze dne 21. 3. 2011, jež provedla Mgr. M. H., která věc posuzovala a která zároveň rozhodla i o tom, že kázeňský přestupek stěžovatelky bude v daném případě řešen pouze výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu.

V tomto ohledu považuje Nejvyšší správní soud za podstatnou také skutečnost, jež je mu známa z úřední činnosti, a to, že stěžovatelka vedle žaloby v posuzované věci podala u Krajského soudu v Ostravě též samostatnou žalobu právě proti „rozhodnutí“ speciální pedagožky Mgr. M. H. ze dne 21. 3. 2011. Tuto žalobu sice krajský soud taktéž

odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou, stěžovatelka nicméně jeho rozhodnutí napadla včasnou kasační stížností.

V uvedené věci by se tedy Nejvyšší správní soud musel v mezích stížních námitek zabývat otázkou, zda výsledek kázeňského řízení, v němž žalovaná dospěla k závěru, že se stěžovatelka dopustila kázeňského přestupku, přičemž zároveň žalovaná nevydala rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, neboť usoudila, že sledovaného účelu bylo dosaženo samotným projednáním kázeňského přestupku, je úkonem správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud se ovšem ve zmiňovaném případě touto otázkou zabývat nemohl, jelikož musel řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 24. 5. 2012, č. j. 5 As 55/2012 - 43, zastavit, neboť stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek.

Rozhodně ovšem nelze připustit, aby stěžovatelka samostatnou žalobou podle § 65 s. ř. s. napadla pouze dílčí úkon žalované v kázeňském řízení, z něhož samotného ještě nevyplývá, že v daném konkrétním případě bylo prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, že jej spáchala stěžovatelka a že tento skutek je kázeňským přestupkem.

S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nepochybil, když předmětnou žalobu stěžovatelky odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřípustnou, jelikož dospěl k závěru, že nesměřovala proti rozhodnutí správního orgánu. Jak bylo vysvětleno výše, závěr krajského soudu, podle něhož předmět žaloby není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1. s. ř. s., je v daném případě zcela zřejmý.

Vzhledem k těmto závěrům dále obstojí též druhý a třetí výrok kasační stížností napadeného usnesení, jimiž krajský soud stěžovatelce nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť v dané věci se vskutku jednalo o případ, kdy žaloba stěžovatelky zjevně nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud konečně podotýká, že neprovedl důkaz spisem Okresního soudu v Opavě vedeným pod sp. zn. 5 Pp 34/2011 ani spisem Krajského soudu v Ostravě vedeným pod sp. zn. 1 To 177/2011, neboť tyto důkazy by byly vzhledem k uvedeným závěrům nadbytečné.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které jí však nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2012

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu